

Než se zapojovat do nekončící diskuze, v níž si řada známých žánrových osobností vzájemně potvrdila své názory, přišlo mi zajímavější o celé iniciativě [FOLK ŽIJE](#) zjistit něco víc. Kromě jejich vlastních webových stránek snad jen pořad Jak se vám líbí na rádiu Proglas přinesl více zajímavých informací. A tak jsem přímo oslovil

Víťu Troníčka

, dohodli jsme se na rozhovoru, který proběhl elektronickou cestou. A možná dokáže přinést a vysvětlit o kousek víc...

Kdy tě (vás) napadla taková forma sdružení folkových muzikantů?

To bylo možná ve chvíli, kdy mi jedna docela známá folková skupina poslala do rozhlasu nové album s propagačním textem, kde stálo, že hrají „akustický šanson“, prý proto, aby si o nich novináři nemysleli, že jsou „kotlíkáři...“ Bohužel jsou to skutečně oprávněné obavy, a když řeknete: jsme folkaři, řada proudových rádií, novin a dokonce i kulturních institucí vašemu dílu a snažení okamžitě dá červenou. To chceme změnit tím, že se naopak k žánru budeme co nejvíce hrdě hlásit a dokážeme jeho pestrost a rozmanitost. Přímo sdružení jsme nikdy nezakládali, jen před třemi lety začali používat to heslo a logo jako propagační prvek našich pořadatelských aktivit ve vztahu k běžným médiím a dosáhli tím pozoruhodných výsledků. Že se utvoří názorově spřízněná rodina kapel, která to cítí podobně, jsme netušili a moc nás to těší. Ale není to žánrový fanatismus, má to nadhled. Přirovnal bych to k jednomu dávnému kreslenému vtipu od Jiránka: stál tam ten jeho typický panák v baretu a holínkách s tupým výrazem ve tváři a pod tím byl text – Nestydte se vypadat česky, cizinci jsou směšnější... Myslím, že to máme v podobné rovině. *FOLK ŽIJE! si většina čtenářů spojí jen s tebou, jaký je podíl Ivana Kurteva?*

Kdo nás zná, ví, že právě s Ivanem to stojí a padá. Je to velice schopný realizátor takřka nemožného, má toho hodně za sebou, před časem například v Pardubicích na náměstí produkoval scénické představení Verdiho opery Nabucco, 113 účinkujících a zhruba 7000 diváků, úžasná akce. Dal nás dohromady Jarda Moravec z Dua Ťuk a jsem rád, že se Ivan v současné době specializuje na folkový žánr. Do značné míry dokázal přesvědčit některá média, sponzory či komise udělující granty, že folk za podporu stojí. Podařilo se mu oslovit cílovou skupinu posluchačů, takže například amfiteátr při Chvojení praská ve švech, na druhém ročníku Fortuny bylo během čtyř dnů celkem 2000 diváků, Marien má v Pardubicích vyprodáno, Český rozhlas díky němu nabírá spoustu koncertů...

[doporučuji výroční zprávu na webu folkzije.cz](#)

Nesmírně si cením našeho přátelství, on za tu myšlenku z čirého fandovství kope a podporuje kapely, jak může. Říká, že pokud mají na mladý folk začít chodit lidi, musí se přestat tvářit jako ošklivé malé káčátko. Právě jeho počínání je jedním z důkazů, že náš žánr nepotřebuje ani tolik

nové hudební tváře a postupy či přehnanou sebereflexi, ale pořádnou propagaci a publicitu, protože široká veřejnost o nás prostě neví.

Proč si myslíš, že dochází k mediálnímu opomíjení žánru?

Folková znamená lidová. Vždycky to bude z větší části amatérské muzicírování lidí, ale jde o písničky plné myšlenek, příběhů a sdělení, ne o muziku nebo hudbu. Hrajeme cokoliv, na nejlidovější hudební nástroje a i nemuzikant se může stát hvězdou, třeba jen proto, že skrze laciný tří-akordový popěvek sdělí něco, co širokou veřejnost zasáhne. Proto ta šílená rozkolísanost muzikantské úrovně, kterou nemá žádný jiný žánr, protože když chcete hrát dobře klasiku, dechovku, jazz nebo pop – musíte už být alespoň trochu školený muzikant. Ale základní doprovod na kytaru zvládne doma skoro každý. Bohužel, až příliš často si pak řekne – hele, dyť já zním jako Nohavica nebo Nedvěd a chce udělat díru do světa, nevědom si své mimóznosti - posílá své nahrávky dramaturgům nebo publicistům a ti se nestačí divit. Z pohledu hudebního průmyslu a běžných kulturních měřítek, která mají mediální oporu, jsme pak totálně nečitelní a nespolehliví amatéři.

Jsi známý svou preferencí akustického a zpěvného vícehlasého folku. Ty nemáš rád elektroniku nebo bicí nástroje?

Kdepak, každá muzika potřebuje to své. Já se jen ve svém folkovém počínání snažím aranžovat písně v nejryzejší a nejprostší podobě. Akustické nástroje mám rád protože – jakkoliv to zní pateticky – vnímám chvění dřevěné desky jako určitou symbiózu s přírodou a člověčí muzikantskou tradicí, navíc to kdokoliwh kdykoliv může napodobit. Stejně tak vícehlasy by měly jen píseň zdobit a především strhávat lidi ke zpěvu. Pokud se pak povede silná melodie a trefný text, máte šanci, že se alespoň mezi publikem našeho žánru začne šířit a média k životu nepotřebujete. Když pak slyšíme třeba na Mohelnici zpívat lidi: „

Kdo zkouší stavět most mezi černou a bílou...

“, vím, že mé muzikantské sny byly naplněny a víc nechci.

Není to lpění na tradičním projevu cestou do záhuby? Folková a příbuzná hudba vždy do sebe absorbovala podněty z ostatních žánrů a hnalo ji to vpřed. Byť se tomu většina publika bránila. Příkladů by se našla spousta - od AG Fleku, Newyjou třeba až k bratrům Rývolům...

To není lpění na tradičním projevu. Takhle prostě zní něco, co zlidovělo – syrově, na kytary, tercie v hromadném zpěvu apod... Je jedno, jestli hrajete Ježka nebo Chinaski. Jde o silné písně, které tu budou, až my tu nebudeme a na autory si už nikdo nevzpomene. Písničku Když jsem šel z Hradišťa autor taky asi nepsal pro kytaru a sbor. Už jsem se někde rozepisoval o tom, že termín folková je možná spíše termín sociální, než hudební. Žalman bude vždy folkařem, ačkoliv Z ráje je z hudebního hlediska prokazatelně rock and roll. Síla AG Fleku je v super písních, ne v aranžmá nebo rytmech, Rývolové – to je vůbec kultovní věc, životní postoj, kde jsou jejich geniální „písňopříběhy“ jen prostředkem, jak zhmotnit ten úžasný romantický svět. A člověk nemusí mít hudební sluch, aby z nahrávek poznal, že Hoboes nebyli intonačně nebo muzikantsky bůhvíjaká kapela, ale třeba v mých očích je to jejich zlidovělé dílo o to cennější. Tak na čem doopravdy v našem žánru záleží? Nesouhlasím, že ji žene vpřed hledání nových přístupů nebo soundu, jakkoli se těm podnětům nebráním. Ale jde jen o hezké písně, co

Napsal uživatel Belmondo
Neděle, 19 Leden 2014 10:25

si lidé budou zpívat.

{desky 1245}

Jsem kapelník a rád bych se se svou skupinou k FOLK ŽIJE přihlásil. Co pro to musím udělat? Nemusím se v případě, že má kapela hraje folk-rock nebo alternativu obávat nepochopení?

Nevím, z čeho pramení zcela mylný dojem, že my třídíme nebo rozhodujeme o tom, kdo či co je ještě folk.

Pokud se kapela cítí být folkovou a chce se k tomu otevřeně hlásit (což samo o sobě vyžaduje vzhledem k mediálnímu postoji docela odvalu), stačí nás jen kontaktovat, nejlépe je vyrazit na kafe za Ivanem Kurtevem, předáme si oficiální loga, zařadíme kapelu do našeho informačního pavouka, předáme naše mediální a pořadatelské zkušenosti a toť vše. Je to jen na jednotlivých kapelách, jak s tím naloží a jaký bude ten jejich příspěvek. Je pravdou, že skupiny, co s námi v tom jedou, preferujeme při našich četných pořadech a pořadatelských počinech, občas mají možnost třeba předskočit nějaké známé hvězdě, které s námi vesměs sympatizují, ale důrazně se snažíme odrazovat ty, kteří od nás očekávají agenturní činnost nebo zvýšení počtu vystoupení. Folk žije! je především myšlenka, vyjádření názorové jednoty a názorná ukázka toho, co mohou kapely udělat pro svou publicitu – to hlavní je – nestydět se za tenhle úžasný hudební žánr. *Kolik kapel, festivalů a akcí vlastně FOLK ŽIJE sdružuje? Kromě novinek na serveru a desky se mi to nepodařilo zjistit...*

Skrze kalendář Folk žije! loni prošlo 105 akcí. Skupin a písničkářů, kteří se k nám rozhodli přidat, je přes třicet. Ne každý se pochopitelně zapojuje stejnou měrou, někteří vyjadřují sympatie umístěním loga na své webové stránky, někteří si vyrobili trička, někteří rozšířili výčet žánrových akcí o nový festival, jiní se stali aktivními propagátory projektu ve všech směrech. Za východočeskou iniciativu kolem skupiny Marien mohu citovat z výroční zprávy 2013, že kromě tradičních větších akcí jako jsou Folkové Chvojení, Pardubická folková noc, Pernštejnská fortuna a klubové večery v CC Lucie v Hradci Králové, jsme ve spolupráci s Bohadlo bandem přivedli na svět i festival Folkové Ostrovy. Celkově na bezmála třiceti námi pořádaných nebo produkováných akcích vystoupilo 123 skupin a písničkářů. Hráli dohromady pro více než 8000 diváků. Tyto aktivity přilákaly pozornost Českého rozhlasu natolik, že v loňském roce z našich akcí realizovali 11 rozhlasových nahrávek pro společné celoplošné vysílání všech regionálních stanic, k tomu tři přímé přenosy a například díky divizi Čro Nová media shlédlo na Youtube koncert Lístku, Mikiho Ryvolu a Žalmana dosud více než 10 000 diváků. Připočteme i 12 pořadů královéhradeckého Českého rozhlasu Pódia východních Čech a pravidelná týdenní Folková pohlazení Čro Pardubice, přebíraná v úterý od 20 hodin do společného vysílání všech jedenácti krajských studií. Myslím, že se nemáme za co stydět.

Jaké máte plány do budoucna? Případně bránili byste se nějaké další aktivitě v rámci FOLK ŽIJE?

Máme něco za lubem, ale není třeba o tom mluvit. Už jsem se i doslechl, že se snažíme zastřešit žánr a udělat z toho našeho folku jakýsi oficiální folk a kdo nejde s námi, je proti nám apod... To je všechno blbost a nepochopení myšlenky. Jsme jen činorodá parta lidí, která nechce fňukat nad stavem našeho žánru, neděláme nic jiného, než o co se snaží Sampaj, Medvěd, Jupp, Kopřiva, Aligátor, Porťáci, Sandy, Šedivka, Stráník, Nezmarový a spousta dalších, lidí kolem Samsonu, Country rádia i Folktime, řada jiných, kteří prostě mají tuhle muziku rádi a snaží se jí nějak pomáhat. Někdy jsme v plusu, jindy v mínusu, občas narazíme,

S Vítou Troníčkem o tom, že FOLK ŽIJE

Napsal uživatel Belmondo
Neděle, 19 Leden 2014 10:25

ale často sklízíme podporu a uznání. Fňukat nás neuslyšíte.

Jak recenze desky FOLK ŽIJE na tomto serveru, tak i následná bouřlivá diskuse přinesly jen velmi málo opravdu důležitých informací o projektu i desce samotné. Komu je „cédéčko“ adresováno? Jakým způsobem jste vybírali interprety?

Bylo řazení výrazově mnohdy velmi rozdílných účinkujících za sebe na desce záměrem?

My jsme oslovili pár spřátelených kapel, v podstatě náhodně, kdo měl čas. Schválně jsme jen minimálně zasahovali do dramaturgie a ano, řadilo se to velmi obtížně, protože se sešli, řekněme, decentnější písni. Ale pokud děláte cédéčko svépomocí zúčastněných, s podmínkou fungl nové písni a jednoho natáčecího dne, není možné to moc řídit. Uvědomme si, že to

[CD](#)

vzniklo jako společná prezentace, na kterou každý přispěl, čím chtěl. Může se prodávat, rozdávat, volně šířit. Svépomoc a prodej při křtu uhradily veškeré náklady ve studiu, sbírka na serveru Kreativci sobě pak pokryla náklady s výrobou. 2000 cédéček je fuč, mezi lidmi a už jsme byli dotazováni na reedici. Je to skvělý způsob realizace, výborný Ivanův nápad.

Mám pocit, že u řady reakcí na desku FOLK ŽIJE jde o nepochopení záměru. Respektive řada kritiků po přečtení podtitulu desky (a možná právem) očekává reprezentativní výběr „nové generace českého folku“...

No, odpověď je přeci jasná – kdo by to cédéčko kupoval? Příznivci našeho žánru je přeci znají, nepřiznivci žánru si jej nekoupí. Pokud si

[CD koupí](#)

opravdu fanoušek žánru, ocení spíše ty fungl nové písni, než best of, jakkoliv kompilace jako celek může působit nesourodě. My těm kapelám ale prostě fandíme a jsme přesvědčení, že i takto neřízený a neovlivněný výběr písní a interpretů je dostatečně reprezentativní, pestrý a životaschopný. Širší veřejnost, mimožánrová, nebo ti, kteří v osmdesátých letech skupovali všechna elpíčka z Port a FC kompilace, dvorany, ti, co mají rádi tuhle hodnou muziku a dnes se v ní nedokáží orientovat, ti prostě neřeší, co by na té desce mohlo nebo mělo být a pak jim určitě má co nabídnout. Bez ohledu na rozkolísanost muzikantské úrovně či přístupu zúčastněných.

Co téhle tvé aktivitě říkají ostatní muzikanti v kapele? Napadlo tě někdy s tím praštit a raději energii věnovat Marienu?

To se ptej jich, třeba když trhají lístky u vstupu na nějaký náš festival. Marien jsou kapelou, která si drží maximální počet 50 vystoupení za rok. Více tomu dát nechceme, ani nemůžeme, letos přitom slavíme deset let existence, písniček je dost, natáčíme nové CD, vrací se i Zdenička a budeme hrát v sedmi.

I když to občas není snadné, myslím, že se pořád rádi vidíme a to je hlavní. Obávám se, že kdybych kapele věnoval více energie, už by mě z ní vyhodili...

S Víťou Troničkem o tom, že FOLK ŽIJE

Napsal uživatel Belmondo

Neděle, 19 Leden 2014 10:25

